

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

Organ för andlig väckelse

Nr 3

MARS 1962

ÅRGÅNG 3

ÖVERFLÖDANDE TACKSÄGELSE

Att tacka Gud betyder att höja sig över det egna jaget och rikta sig mot Gud, har något sagt. Paulus, som givit denna uppmaning att överflöda i tacksägelse, kunde säga: "Nu lever icke mera jag utan Kristus lever i mig, och det liv jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig". Gal. 2:20. Han levde alltså ett trosliv och var beroende av Gud för varje dag. Hans tro kom inte heller på skam. Det ser vi, när vi läser om alla hans tacksägelseämnen. Det gäller också för oss att överflöda i tacksägelse, att tacka Gud i alla livets förhållanden. Inte bara vissa tider, när det känns öppet utan också när det känns som mest tillbommat.

VARFÖR ÄR DETTA SÅ NÖDVÄNDIGT?

Jo, därför att tacksägelsen går före bönesvaret. Vi finner många exempel på detta i Bibeln. I Ps. 13 skriver David under djup ångest. Huru länge Herre skall du alldeles förgäta mig? Huru länge skall du fördölja ditt ansikte för

ENOCH KARLSSON

mig? Huru länge skall jag bekymras i min själ och ängslas i mitt själ och ängslas i mitt hjärta dagligen? Men innan han slutar sitt kväde, är han redo att säga: "Jag förtröstar på din nåd, mitt hjärta fröjdar sig över din frälsning. Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han har gjort väl mot mig." Med avseende på den yttre erfarenheten var han ju fortfarande kvar i sin nödsituation. Men för trons öga har Herren redan gjort väl med honom, därför vill han ära Gud med sång under tiden.

Profeten Habackuk var inte negativ trots alla negativa rapporter om att inte fikonsträdet blomstrade mer, vinträden gav ingen frukt, olivträdets frukt slog fel, fälten alstrade ingen äring, fåren rycktes bort ur fållorna och inga oxar funnos mer i stallen. Huru kommer det sig, att han aldrig klagade mitt i all denna fattigdom? Han sysslade med Gud och hans makt. Han var upptagen med vad Gud förmår. Så beder han en härlig trosbön: "Herre,

jag har hört om dig och häpnat. Herre förnya i dessa år dina väldiga gärningar." Han visste om, vad Gud hade gjort, när han hade förlöslat sitt folk ur träl-domshuset. Han visste, hur Mose genom Guds kraft fått leda dem genom Röda havet och hur de sedan kom in i landet som flöt av mjölk och honung genom Josua. David ropar ut: "Förnya i dessa år dina väldiga gärningar!" Då förvandlades bönen till en härlig profetia om bönesvar och han såg i tron att Gud kom från Teman. Av hans lov är jorden full, halleluja. En blick på jorden av Gud och han kommer jorden att bäva. Kanske tänkte profeten då på, när Gud blickade från eldstoden och molnskyn och sände förvirring i egyptiernas här vid Röda havet så hjulen föll av vagnarna. Då sade de förföljande egyptierna: "Låt oss fly för Israel, ty Gud strider för dem". 2 Mos. 14:24—25.

Han fick också se i tron att Herren vandrar de vägar han fordom gick. Då började han priså Herren för vad han skulle göra och sade: "Likväl trots att det ser

fruktlöst ut, likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud". Då gjorde Gud hans fötter såsom hindens och lät honom gå fram över sina höjder. Han grundade inte sin tro på vad han såg utan på vad Herren SKULLE GÖRA och så överflödade han i tacksägelse medan han väntade på bönesvaret.

Mos. 2:26—27. Juda stam var fordom den största och gick alltid i spetsen. Juda var ledarstammen, som gick i spetsen, när Israels barn bröt upp och tågade från lägerplats till lägerplats. 4 Mos. 10: 11—15. Juda betyder tacksägelse. Så låter vi vår härliga tacksägelse

Enoch Karlsson beder för sökande.

bestämma takten, när vi tågar hem till slutstationen Himlen.

Det finns kanske de som säger, att det är alldeles för mycket tacksägelse, lovprisning och sång i de fria möten vi har litet varstans i landet. Du som tycker så borde läsa Josua 15 kap. och se vilken stor lott Juda stam fick intaga. Det fanns inga gränser på detta land, ty alla gränser gick till havet. Vid havet möter du det oändliga.

Sedan fick Simeon, som betyder bönhörelse, dela den stora arvedelen med Guds barn, tack och lov. Josua 19:1. Ja, låt oss giva stort rum för tacksägelse. Då skall också vi få många härliga bönesvar.

GUD GÅR FRAM I KENYA

Gunnar o. Margareta Eklund skriver:

Nu har ni fått vänta ganska länge på en rapport från arbetsfältet härnere och från Bibelskolan, som hölls här i Mombasa från den 16 januari till den 11 februari.

Vi är mycket glada och tack samma till Herren, för vad han gav oss under denna tid. Många var även de praktiska problem som måste lösas för att programmet skulle kunna genomföras för en så stor skara vittnen.

Bibelskolan hölls på samma plats som i fjol, i Prinses park på Nyali. Eftersom deltagarantalet var mer än dubbelt så stort som föregående år, måste vissa föreskrifter följas enligt hälsovårdsnämndens stadgar, såsom uppförande av sanitära anläggningar och sovtält och därtill två lekionssalar.

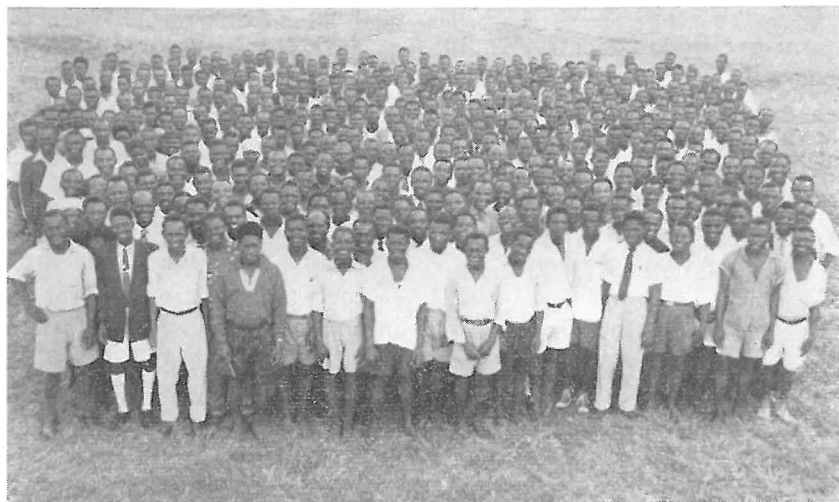
Allt detta medförde stora omkostnader och mycket arbete, men det var mycket roligt att vara med och arbeta med alla dessa förberedelser. De infödda bröderna var flitiga att hjälpa till och på några få dagar hade vi byggt

upp en liten tältstad. Lektions salarna uppförde vi med pålar och palmbladstak. Broder Mattson-Boze var även med hela tiden. I stekande solsken stod han med släggan i hand och pålade tältpluggarna.

Undervisningen är helt fri, och så är det även frihet för alla att komma och delta i bibelskolan. Från Kenya Faith mission var det 75 deltagare. Av dessa är inte alla

evangelister, en del av dem är älstebröder samt medlemmar från olika församlingar.

Såsom lärare medverkade även Pastor John Vick från Rock Chuch i New York city. Pastor Vick hade en mycket stark helgelseförkunnelse. En förkrosselsens ande var starkt utgjuten under hela bibelskolan. Guds ande föll mäktigt. Många blev döpta i den heliga ande och eld. Detta är ett

Bibelskolan samlad. Längst fram t.v. ses broder Eklund

Saliga afrikanska evangelister lovar Gud.

stort behov ibland oss. Vi behöver en mäktig andedopsväckelse i församlingarna.

I årets bibelskola har denna sanning om den helige Andes kraft, och vilka möjligheter som öppnar sig, då den helige ande får leda ett Herrens vittne, varit huvudtemat.

Nu har vi då gått in på allvar i ett nytt arbetsår, och alla de infödda vittnena är ute i själavinnararbetet igen. Vi tror, att väckelsens eld skall fortsätta som den hitintills har gjort, och att alla de nyfödda församlingarna må växa till och bli till stor välsignelse för detta folk.

Kära vänner, bed mycket för Guds verk i Kenya. Mycket tyder på, att vår tid att verka i detta land inte är så lång. Som ett exempel på hurudant läget är nu, vill jag tala om, vad vi senast mötte i går.

Det är en kyrka som skall byggas på en plats, som heter Kalolen, den platsen har ni hört talas om förut i den senaste årsrapporten. Nu var det meningen, att jag

skulle åka dit och hjälpa dem med takstolarna och fönster och dörrar, men det gick inte alls. Byborna satte sig emot och sade, att ingen vit man kan få komma in här och bygga något. Det hjälpte inte, att våra bröder försökte förklara, att vi inte ville ha något av dem, utan endast ville hjälpa dem med bygget. Men det blev nej, så fick vi då avstå, och där-

PÅ GUDS EGNA TRÖTTA HELGON ANDEN FALLER ÄN!

OCH PÅ DIG NU KALLAR FRÄLSAREN. SÅ I TRO SE UPP TILL HONOM STÄLL DIG I HANS HÄGN!

DÅ SKALL HAN GE DIG SÄRLAREGN!

med överlämna det åt våra bröder att leda arbetet så det blir fullföljt och kyrkan blir färdig.

Så ni förstår, det är ingen lätt tid vi går till mötes, dock är det ej lika svårt överallt.

Sant skriver sångförfattaren: Verka ty natten kommer, dagen är kort men dyr, Verka när ljuset varar, se hur dagen flyr, Verka tills sista strålen, Du uti fjärran ser, Verka tills natten mörknar, då ej verkas mer.

Må Gud välsigna Eder alla Edra medarbetare i Herrens stora vingård

Margaretha o. Gunnar

Evangelisterna har fått nya cyklar och står redo att bege sig åstad med frälsningens budskap.

SÅ SÄGER GUD:

”JAG SKALL UTGJUTA MIN ANDE ÖVER ALLT KÖTT!”

Ur A. A. ALLENS senaste bok:

MITT KORS

Det lilla skolhuset var överfyllt för första kvällen. All den annonsering vi hade gjort, var en fri annons i dagstidningen i en närliggande stad. Men farmarna och bygdens folk hade spritt ut detsamma.

Jag var både sångledare och musikanter. Musiken var en Montgomery Ward 12 dollar gitarr kastad över min axel. Jag kunde spela i en dur, C-dur, och ändra dur genom att använda en "cap-po".

Kväll efter kväll predikade jag tills mitt hjärta var uttömt. Dessa människor satt och lyssnade, steg upp och gick hem, och kom och lyssnade igen. Inte en enda rörde sig mot det, för tillfället framsatta altaret i fronten av skolrummet. Efter att fyra eller fem kvällar hade gått och ingen hade blivit frälst, var jag hjärtesjuk.

Jag tog vatten från pumpen och fyllde min (radiator) värmeelement. Allesammans, som kom till mötet den kvällen, tömde sina element, när de kom fram till skolhuset, så att de inte skulle frysa. Ingen hade ens råd med den billiga (antifreeze) vid den tiden.

Batteriet var för svagt att vända över motoren, men där fanns en vevsläng alltid färdig under frontsitsen, och jag var ung och stark, och kvick att hoppa tillbaka om de skulle "sparka"!.

Tillbaka till det gamla huset körde vi. Vi var glada att det inte var så långt ifrån skolhuset. Det skulle inte ta så mycket gaselin att komma fram och tillbaka till mötena. En vänlig neger (den ende i grannskapet) hade givit oss tillåtelse att bo där hyres-fritt därför att vi städade

det. Han hade använt det som magasin för kreatursfoder. En dörr var borta och två fönster saknades. Men vi hade spikat bräder över fönsterna och hängt ett tungt täcke framför dörrhålet. Vi hade lånat en gammal vedspis, och den snälle gamle mannen hade givit oss all den ved vi ville dra ut från hans skog, så vi behövde inte sakna värme om vi ville hugga vår egen ved. Detta var inte svårt, ty det tillhörde vårt "yrke" i det förra mötet! För att hindra blåsten att tränga in genom de stora springorna i golvet, lade vi ner tidningar runt omkring spisen. I det kallaste vädret gjorde vi oss ett varmt litet "kryp in" omkring spisen genom att hänga upp lakan från taket och gjorde så en varm plats stor nog att sitta och studera på eller att inta en enkel måltid.

När vi återvände till vårt lilla "hem" den kvällen bestämde vi oss för att bedja igenom detta möte! Jag tänkte inte predika igen förrän dessa altaren blev fyllda!

Naturligtvis var vi trötta!

Det var även Jesus, när Han förblev hela natten i bön till Gud.

Frusna? Ja. Men gick inte också Jesus ut till det kalla ensliga berget för att tala med sin Fader?

Skulle det inte vara varmare i sängen? Säkerligen! Men hade vi inte gått till sängs förut, och då hade vi inte sett några resultat i skolhuset!

Fotogenen kostade 5 cents pr. gallon, så vi släckte lampan för att spara bränsle. Vi var i alla fall inte i stort behov av lyse. Det kom ett muntert ljus från

sprickorna i eldslådan i den gamla vedspisen! När vi kröp ner på våra knän den kvällen, kom vi överens om, att om någon av oss skulle somna så skulle vi väcka varandra.

Det var inte lätt. Det var ett offer. Varje gång den ene av oss somnade, blev den genast knuffad av den andre. Hur mycket lättare skulle det inte ha varit att krypa ner i sängen och ta det lätt.

Har Ni någonsin gjort det, predikanter?

Jo? Jag tänkte så!

Intet under att våra altaren, under de gångna åren har varit praktiskt taget tomma! Det gamla köttet ropade efter sängens bekvämlighet och värme. Trötta kroppar längtade efter bekvämligheten av mjuka varma filter. Men vi sade: "Kött, detta är ett tillfälle då du är död. Sluta upp med att klaga och gå tillbaka till ditt arbete! Du har lagts på altaret, ett levande offer, så du kan lika väl vara tyst och börja bedja igen!"

Vid soluppgången kom Guds härlighet ner i detta lilla fodermagasin — jag menar bostaden — jag menar bönerummet! Seger flödade i våra själar. Vi hade bedit oss igenom. Vi visste det. Vi hade hållit vårt högtidliga löfte, och kampen var vunnen. Vi stod båda upp och började prisa Gud, för vad Han skulle göra i mötet den kvällen. Sedan kröp vi till sängs med lyckliga hjärtan, för en mycket behövlig vila. Men strax innan lämnade vi den sista pannan av bönor kokande på den lilla vedspisen, tillräckligt för dagen, men intet kvar för morgondagen! Känner du dig uppmuntrad? Vill du ännu bli en predikant?

MIDNATTSROPET

utkommer varje månad.

Red och ansv. utg. Arne Imsen

Medarbetare:

Donald Bergagård

Tidn. adress:

Box 6016, Örebro 6

Telefon 13 19 68

Postgiro 57 16 20

Lösnummer 1 kr.

Pren. kr. 10:— pr år

MÅSTE DU LEVA?

Av Dr Vance Havner

Forts. fr. nr 11—12/61. Vi beklagar att nedanstående avslutning icke blivit införd tidigare. Det är ett förbiseende från vår sida. Red.

Ej heller var det att skaffa sig sitt uppehålle som var det förnämsta.

Där var hedniska gillen på den tiden med deras sällskapssamkväm som slutade i hedniska utsvävningar.

Om en Kristen tillhörde gillet så fordrades det, att han gick med och medverkade till detsamma. Om han inte gjorde det, så kunde han förlora sitt arbete — och när allt kommer till allt, "man måste ju äta". Men en sann Kristen var inte tvungen att äta, han var endast tvungen att vara trogen mot Kristus.

made in genom vårt sängkammarfönster.

Det var ingen brådska med att stå upp för frukost. Där fanns inte en bit av någonting i huset! Den sista biten hade ätits kvällen förut.

Plötsligt knackar någon på dörren. Jag stod upp fort och gick till dörren. Där stod en av samhällets farmare som bodde några mil nedåt vägen. Han sade: "Jag tänkte att ni kanske kunde behöva några matvaror". Han började plocka fram ur sin vagn. Där 1 gallon färsk mjölk, en låda stora vita ägg, en form av landssmör, en halv rökt skinka, en lev färskt bakat bröd, flera glas av fruktgele. Vilken frukost vi hade!

Och vilken välsignelse att veta detta, att vi inte endast hade bedit igenom ett genombrott i mötena, utan att Gud hade belönat oss genom att möta våra lekamliga behov likaså!

Denna korta Tros Byggande Predikan är ett kondenserat kapitel ur "MITT KORS".

A. A. Allens latest book...

Så de gick igenom en omild behandling och förlorade allt vad de ägde.

RADIKALT? Ja, men de vände upp och ned på världen.

Man skulle kunna tro att i dag är detta den yttersta angelägenheten att leva och att skaffa sig sitt levebröd. Tertullianus skulle mötas av omilda blickar om han dundrade, "MÅSTE NI LEVA?" Men vi är här varken för att leva eller för att ha framgång. Det, som är viktigt är förvalterskap och endast en sak fordras av förvaltaren; att han är trogen.

Jag har läst om ett kustbevakningskompani, som kallats ut för att rädda överlevande på ett sjunkande skepp en stormig natt. En av männen var förskräckt och suckade: "Vi kommer aldrig tillbaka". — "Vi behöver inte komma tillbaka", svarade kaptenen, "vi måste endast gå!" Det låter likt Tertullianus.

Kristna med den anden är oövervinnerliga.

De har intet och äger allting. Djävulen erbjuder både det ena och det andra, men de svarar: "Du kan inte ge oss någonting, vi har allting". Så hotar Satan att ta allting ifrån dem, men de svarar: "Du kan inte göra det för vi har ingenting".

Om han försöker att döda dem så säger de: "Att dö är en vinning". Deras liv är fördolt med Kristus i Gud. De är inte i första hand intresserade av att överleva eller att lyckas, men att vara förvaltare.

De behöver inte leva, de måste endast vara TROGNA.

"The Prophetic News"
ur The Midnight Cry.

Översatt av Hilda Alexis.

Vänta lite nu! "Om aftonen gästar gråt, men om morgonen kommer jubel!"

När vi kom till kyrkan den kvällen var det en helt annan ande i det gamla skolhuset. Istället för liknöjdhet och motstånd, erfor jag ett varmt intresse medan jag predikade. O, hur Gud hjälpte och smorde mig! Det syntes mig som om varje ord kom friskt från Guds hjärta.

Behöver jag omtala det övriga? Har ni inte redan gissat det?

När jag gav inbjudan till altaret kom en läroverksflicka fram. När hon hade bedits igenom reste hon sig upp med tårdränkta kinder och gick till sin broder. På ett ögonblick föll han ned på sina knän. Sedan gick de tillsammans bort till sin fader och förde honom till Gud. Sedan vände de sig till sina vänner. Den ene efter den andre överlämnade sig åt Jesus. Det syntes vara ett familjesamhälle, och när en medlem av familjen blev frälst, följde de andra strax efter.

Vilken kväll vi hade! Den lyckligaste kväll vi någonsin upplevt. Gud hade lönat vårt offer. Redan hade vi blivit belönade för att vi förnekade oss själva natten förut, och tänk, vad skall då den eviga lönen bli?

Den kvällen gick vi hem överlyckliga. Hur ljuvlig var inte vår vila!

Och härligheten syntes vara med oss även när vi vaknade vid att den klara vintersolen ström-

RICHARD HANSEN:

"TROR DU DETTA"

Forts. fr. nr 2.

Vi skall nu se litet på den andre ledaren, som israeliterna hade. Här kom Josua. Det var en stor stad framför dem. Den hade murar så höga att ingen människa kunde klättra över dem. De kunde inte komma in. Men Gud sade till Josua, att folket skulle marschera runt murarna i sju dagar och på den sjunde dagen då de hade marscherat sju gånger sade inte Gud till Josua att gå och sparka ned dörren. Nej, han sade: "Blås i basunerna och bjud folket att höja segerrop". Och då Guds folk gjorde så, då rasade alla murarna ner. Då kunde de gå bortom, på den andra sidan. Det var inte en mur, som var så hög eller byggd så stark att inte Gud var mäktig att bryta ner den.

David var med i de största strider, som israeliterna hade i sin tid. Då det såg ut som om slutet hade kommit för dem då sade Gud: "David, när du hör suset i bakaträdens toppar, då skall du gå på, David, ty då skall du veta, att Herren din Gud Går framför dig". Och när David hörde suset i träden och förstod att kraften var där, då förstod han även och visste, att nu var Gud där och han följde Herren. Då vann han också seger. Ty det var Gud, som kämpade för sitt folk. Välsignad vare Gud till evig tid. Så visst som du känner det och så visst som du hör, att Guds Ande verkar, då är det på tid att också du börjar röra dig framåt i Gud, ty Gud går framför dig.

Då Herren Jesus var på jorden i lekamlig skepnad sade han: "Männe Människosonen när han kommer igen skall finna tro här på jorden?" Skall han finna tro-

Richard Hansen t. h.

ende på jorden då? Det är en skam, ja en synd, att så många människor kalla sig kristna men är långt ifrån troende. Det är så många, som har tro på församlingar och kyrkosamfund. Men det är så få, som har tro på Herren Jesus Kristus. Det är en sak att tro, och en annan att tro på Jesus Kristus. Men det, som verkligen gäller är, att det finns ett folk, som tror *Honom*. Bibeln säger att t. o. m. djävulen och demonerna tror på Gud. Vi ser, att de onda andarna bekände att Jesus Kristus är Herre. Men hur många är det, som vill peka på det, som Jesus Kristus gjorde och säga: "Tro på det". Sanna troende det är de, som gör efter Guds ord. Amen! Då vi läser Guds ord, ser vi stora löften i profeten Joels bok, där står det: "Fröjda dig du land och var glad, ty stora ting har Herren tagit sig för". Och vidare: "Jag skall förnya jorden och ge dig gottgörelse för de skador, som gräsnagarna har fördärvat. Jag skall giva dig vete, olja och vin i överflöd". Detta är inte vad *jag* säger, utan

vad *Gud* säger. På samma ställe säger Gud: "Jag skall giva dig både särlaregn och vårregn". Det är ett tecken på att Gud skall utgjuta sin Ande över sina barn. Amen! Ty han sade: "På den dagen vill jag utgjuta min Ande över allt kött". Välsignad vare Gud till evig tid. Och i fortsättningen säger han: "Mina söner och döttrar skola profetera och unga män skola se syner och gamla män skola hava drömmar". Halleluja! Han säger också att det skall visa sig tecken och under i Sion de sista dagarna. Då Gud talade dessa ord, såg han den dagen i fullbordan. Så säkert som Gud lever så skall hans ord gå i fullbordan. Jesu undran om han skulle finna tro, när han kommer tillbaka är berättigad, ty vid samma tid skall det vara ett stort avfall. Det har väl aldrig varit en tid sådan som den i vilken vi nu lever, då det finns så många icke troende. Nu talar jag icke om, att det finns otoro bland de ofrälsta, men jag talar om alla dessa icke troende, som finnas i kyrkor och samfund. Det är otro. Det var därför Jesus sadt, att i de sista dagarna skall drottningen av Saba resa sig upp till dom över eder, hon skall stå upp och döma eder för eder otro. Ty hon kom ifrån världens ände för att höra om Salomos visdom, och hon trodde. Men det är en, som är mycket större än Salomo och han är här och du vill inte tro. Jesus sade vidare att på den dagen skall Nineves män stå upp och döma dig för din otros skull. Ty när Jona förkunnade ordet så trodde de och omvände sig. Men det är en, som är mycket större än Jona som är här och du vill ändå inte tro.

Detta är Guds ord. Det är densamme Ande, som vittnar med detta ord. Det är samma ord och samma Ande, som blir förkunnat för denna generation. Och varenda en, som hör detta skall på domens dag kallas fram och avlägga räkenskap för vad den har hört.

Herren skall komma en dag för att hämta sin församling, som skall vara utan fläck och skrynka. Många människor tror, att Jesus skall komma och väcka dem upp även om de endast sitter där passiva. Men bibeln säger inte det. Bibeln säger, att han kommer för att hämta dem, som *väntar* efter honom. Vi ser en förebild av detta i det tempel, som Salomo byggde. Det var den underbaraste byggnad, som kunde byggas med människohänder. Det var det mest präktiga och det mest vackra byggnadsverk, ty det var en symbol på församlingen. Gud gav i Davids händer planerna angående templets byggnad. Men Gud bjöd inte David att bygga templet. Han gav honom endast planerna och ritningarna. David köpte och samlade allt material, som skulle behövas för att bygga det. Och innan han gick från jorden för att vara med Herren gav han åt Salomo ritningen och planerna för att Salomo skulle fortsätta med att bygga. När så drottningen av Saba kom för att se på byggnadsverket sade hon: "Jag har aldrig sett något så vackert. Inte ens i Egypten har jag sett något dylikt. Det finns inget i hela världen som är så vackert som denna byggnad". Detta var ju inget att undra på, templet var ju efter Guds plan. Gud gav detta ord till David: "Du skall inte höra ett enda hammarslag". Stenarna skulle hämtas uthuggna och timret skulle huggas ute i ödemarken. När det så skulle sättas tillsammans skulle varenda del passa ihop. Amen!

*

Se på Guds församling! Gud gav planen på byggnadsverket till Herren Jesus Kristus, och då han dog på korset betalade han materialet. När han sedan fortsatte in i härligheten gav han den Helige Ande till uppgift: Bygg min församling! Amen! Det är inte säkert att du hör några hammarslag, vi är levande stenar varenda en av oss. Jesus Kristus är hörnstenen. Vad var det han talade om? Jo, det var om sin församling, och Gud verkar med sin Ande genom länderna i dag, han hugger ut timmer och lagar själv till stenar till fasaden. Du skall få se, i dessa dagar, att hela församlingen skall komma tillsammans och då skall varenda sten passa in.

Detta är inget människoverk. Det är ingen människa, som skall bygga denna församling. Men det är denna församling, som Jesus talade med Petrus om, och det är om den han sade: "Jag vill bygga min församling på denna klippa och dödsrikets portar skall inte få makt över henne". Det är ingen församling byggd av människa, utan en av Gud skapad församling. Amen!

I denna tid, liksom det varit genom alla århundraden, ser vi att Guds Ande använder och har använt olika redskap för att föra sitt folk vidare framåt. Från begynnelsen ser vi grunden till att Guds Ande leder sitt folk tillbaka till sig. Det är därför att helvetets makter har fört bort Guds församling från det ursprungliga. Allt sedan har Gud varit verksam för att föra sitt folk tillbaka till sig. Amen!

Här har vi Mose, som förde sitt folk ut ur Egypten. Josua ledde dem över Jordan. Kristus förde dem till den andra sidan av korset. Och i dag ser vi, att Guds Ande skall föra sitt folk tillbaka till Gud och till härlighetens härlighet. Välsignat vare

Herrens namn! Gud har börjat verket, och Gud har välsignat sitt verk. Han välsignade det, inte i går, och han välsignade det, inte i förrgår eller förra året, men han välsignade det den dagen han gav löftet, då han gav löftet till Adam och Eva i Edens lustgård. Och det Gud har välsignat, det är välsignat. Därför kan du vara viss på den välsignelse, som du får själv i dag.

*

Vi ser av ett exempel ur Bibeln att Guds folk var ute i ödemarken och så kom den gamle Satan en dag till konung Balak och gav besked om, att han ville ha tag på profeten Biliam för att denne skulle gå ut och förbanna Guds folk. När så Biliam kom ut där och skulle börja att förbanna Guds folk, då kom Gud fram på scenen. Halleluja! Gud måste t. o. m. tala till profeten genom en åsna, och just så har det varit ofta. Gud har fått tala till många predikanter och till många människor genom olika redskap, eller låt oss säga åsnor. Det har varit människor, som försökt att stänga för Guds välsignelser. Det är människor, som försökt stoppa väckelser. Men Biliam fann, då han kom ut, att Gud hade välsignat dem i alla dessa fyrtio år, och han såg bara välsignelse. Då sade han: "Hur kan jag förbanna det som Gud har välsignat?" Och så välsignade han dem. Så är det också med Guds väckelse i dag. Det är Guds Ande, som verkar, och Gud har välsignat det. Och ingen människa kan förbanna det verket. Det är någonting mer hos Gud i dag. Och i dessa dagar skall Gud verka igenom ett folk, som är villigt att ta vara på hans ord. Vi skall läsa det, och vi skall också tro det. Guds ord är ingen bok, som vi skall diskutera om eller argumentera med. Nej, det är en

Forts. sid. 11

EN MÄRKLIG SYN!

Jesu församlings tjänst i ändens tid

Joel 2:25 — Och jag skall giva eder gottgörelse för de årsgrödor som åtos upp av gräshopporna, gräsbitarna, gräsätarna och gräsgnagarna, den stora här, som jag sände ut mot eder.

Joel 2:23 — Fröjden eder, I Sions barn, varen glada i Herren, eder Gud; han giver eder höstregn i rätt tid, han som och förr sände ned över eder regn, både höst och vår.

På morgonen den 25 juli, 1961, klockan 2.30, fick jag en syn från Herren, som fullkomligt har förändrat hela mitt liv och min tjänst. Det tycktes, som om jag knappt hade somnat in, när denna vision kom för mig. Den kom inte endast en, utan tre gånger. O, under över under, när denna syn åter framträdde den 27 juli. Varje gång var detaljerna desamma.

Plötsligt i synen stod jag med översikt över hela världen framför mig. Från himlen kom starka dunder och blix. Åtföljd av detta fenomen kom en röst... en mäktig röst... ty det var Guds röst.

Mitt ansikte var vänt mot Norden. När en skarp blix lyste upp hela jorden, blickade jag ned och fick se en väldig gestalt, som liknade en stor jätte. Jag förvånades, när jag såg denne jätte övertäcka hela jorden. Hans fötter syntes räcka till Nordpolen, och huvudet till Sydpolen. Armarna var dramatiskt utsträckta från hav till hav. Jag såg, då ännu en blix kom, att denne jätte var levande... och hur underligt det än låter... kämpade han för sitt liv. Jag sade: "O, Herre, vad betyder detta?"

Detta väldiga väsen var övertäckt med grus och tycktes vara fjättrad. När jag iakttog detta väsen, började det själva, för att

Av TOMMY HICKS

sedan övergå till nästan krampaktiga rörelser. Under det detta försiggick, såg jag tusentals egenomliga väsen. Så ofta jätten skälvde till, drog de sig tillbaka. När han slutade att röra på sig, kom de emellertid tillbaka igen. Jag fick tydligt veta, vad för slags varelser dessa var. De var verktyg, som hade bundit Kristi kropp genom tiderna.

Plötsligt kom jättens högra hand upp, och med detta kom en stark röst, likt ett åskdunder, från själva himmelen. Sedan lyftes hans vänstra hand... och medan jag iakttog såg jag hans händer sträckas ända in i himmelen. Där efter började jätten mycket sakta att resa sig... och med sina väldiga händer rensa bort gruset från sin kropp. Jag såg honom ställa sig upp, med händerna utsträckta till himlen. Så stor, att hans händer var i himlen, under det att en fot stod på havet och den andra på jorden. Jag darrade kraftigt, ty jag hade aldrig förut sett en sådan syn.

Kort därefter fylldes skyn med moln... men de förvandlades till silver... tills det ur själva molnen kom ut flytande silverdroppar av ljus och kraft ned på jättens gestalt, som jag med uppmärksamhet iakttog... Jag såg jätten smälta till jorden, som om han vore utgjuten från himlen. Gestalten syntes upplöst, och i hans ställe såg jag nu millioner av människor. Jag ropade till Herren: "Vad är meningen med detta?" En röst så klart ljudande sade tydligt: "Jag skall giva eder gottgörelse för de årsgrödor som åtos upp av gräshopporna, gräsbitarna, gräsätarna och gräsgna-

garna, den stora här, som jag sände ut mot eder".

Under det jag lyssnade till rösterna och iakttog folkmängden, kom det stora droppar ur molnen, likt flytande ljus... denna majestätiska, himmelska substans lät var och en enskild, som den berörde, förlora sitt liv och väsen, och deras liv var då JESUS. Jag såg inga skiljemurar, inga samfund eller sekter, men den omskapande, himmelska härligheten som vilade över dessa människor, tvang dem att lyfta sina händer i lovsång och tillbedjan.

Jag bemödade mig för att se, vem dessa människor tillbad. Just då kom en stor vit gestalt fram ur molnen... och han pekade med sitt finger än på den ene, än på den andre. Det syntes, att han gav anvisningar, ty dit han pekade gick de... några mot öster, andra mot väster, i varje riktning. Jag kunde se dem draga fram genom storstäder, småstäder och byar... somliga genom ödemarker, skogar och djungler.

Gud håller på att skaffa sig en fullkomlig kroppsförsamling. Han skall ha ett folk, som är så utrustat med kraft, att det inte mer lever sitt eget liv, utan Kristus är i dem härlighetens hopp.

Jag såg dessa människor gå genom eld, utan att de brann upp, de gick över floder, som om det alls inte var något vatten i dem. De for med lätthet över hav; de undkom förföljelser, som om en hand skulle ta bort dem från deras omgivning.

Trots vilda djurs rytande, och människors angrepp med svärd och krigsvapen, tycktes inte hindra dem. De drog över berg och genom dalar, och sprang som hjortar över kullarna. Deras ansikten

strålade såsom segrares ansikten... de var också segrare.

Jag tvekar att omtala denna del av synen, ty jag skälvde mycket, när jag fick den. Jag såg, hur den vitklädda gestalten pekade med en spira i handen. Åter gick från hans hand ut det, som jag skulle vilja kalla "flytande kraft". Så snart den vidrörde en person, blev dennes händer övergjutna och flytande av samma himmelska substans. När de mottagit denna smörjelse, gick de in på sjukhus... ut på gatorna... in på inrättningar; de fortsatte utan avbrott och drog igenom landet i dess längd och bredd. Jag kunde höra dem säga: "Enligt mitt ord, bliv frisk!" När den flytande kraften flödade från deras händer, blev var och en, som den vidrörde, genast helad och frisk.

Jag såg, hur människor i Anden blev förflyttade från nation till nation. Jag såg dem gå till Sibirien, till Afrika, till Kanada och ut i hela världen, och hur de genom Anden bokstavligen lyftes upp och placerades i respektive länder.

Sedan hörde jag en röst... denna gång var det ingen tordönsstämma, utan en dämpad och ljuvlig röst, såsom vattenbrus. Den kärleksfulla rösten sade: "Mina barn, jag har givit eder mina skatter. Ni är mina, ni tillhör mig. Jag har älskat eder med en evig kärlek. Nu skall min kraft vara i eder. Gåvorna, som jag givit eder, skall bli uppenbara för en förlorad och döende värld. Jag står i begrepp att giva eder gottgörelse för allt." Dessa människor stod upp i kraft av detta stora uppdrag. Jag såg dem ta sig över oceaner, de gick genom eld, de mötte förföljelser, och genom Anden blev de upplyftade och förda till de platser, där Gud ville ha dem, de sattes på platser, där Gud ville besöka sitt folk. De var beredda och redan utrustade.

Jag insåg, att hela denna mäktiga bild var Guds konungarikes demonstration genom dem, som följde Honom. Alltjämt såg jag, hur människor som en ström gick framåt, hur de blev helade... blinda ögon öppnade... döva öron upplåtna... milliontals mottog bokstavligen kraften av denna mäktiga uppenbarelse. Det syntes så "flytande" i funktion. Ingen människa blev upphöjd... enkla ord blev ständigt upprepade... enkla, men djupa... "ENLIGT MITT ORD, BLIV FRISK!"

Under det jag såg detta, tycktes det, som om dagar blev till veckor, tills månader och år syntes glida förbi. Bland dem, som mottog Guds besökelse, var också sådana, som drog sig tillbaka. Jag kunde se ångesten i deras ansikten; priset var alltför orimligt. Det var viktigare för dem att fasthålla sitt eget väsen. De vägrade att gå framåt... slutligen avföll de. Priset var högre, än de kunde betala, de gled ut i den mörka natten.

Under det jag berättar om de följande ögonblicken, är jag svag av härligheten och kraften i den mäktiga slutscenen. Dagar, månader och år syntes glida förbi, under det jag betraktade denna himmelska scen; och dock skedde allt på kort tid, möjligtvis på några sekunder, vem kan säga? Ingen tunga kan beskriva denna skara änglalika gestalters härlighet och glans, då de nu ställde upp sig. I ett nu, i ett ögonblick hade de heligas gravar blivit som ett uppplöjt fält, och de heliga från alla tider, och haven... bergen... ödemarkerna, från varje upptänklig plats gavs de döda tillbaka... och de uppstod i kraft och majestät... för att uppgå i den store jätten. *Inget grus täckte nu hans kropp...* Den var klädd i himmelsk härlighet, i underbart strålande kläder, så glänsande, att en

million diamanter skulle blekna mot dessa.

Var och en befann sig i ett tillstånd av fullkomlighet. I detta ögonblick hörde jag åter som ett starkt tordön... och jag vände mig om och fick se den fruktansvärdaste syn, som ett mänskligt öga någonsin kan skåda. Från himlen blev Guds vredesskålar utgjutna... Det syntes, som om Guds vrede och rättfärdighet skulle pressa ut droppar av outhärliga smärtor och lidanden. De folk på jorden, som hade förkastat Kristus, fick sina bågare fyllda därav.

Ännu en gång drogs min uppmärksamhet till denna härliga kropp... när jag åter hörde rösten... nu som ett tordön, säga: "Se, Brudgummen kommer, gån ut och möten Honom! Ty Han är härlighetens Herre. Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för att Härlighetens Konung må draga därin." Därefter, som på ett tecken givet av Himmels store Mästare, brusade himmelska harmonier fram med mäktig styrka. Det var en klar, klingande, rik och fulltonig musik... det var himmelsk musik... frigjorda själars sång. De sjöng en ny sång, och vad jag hade ansett vara ackompanjemang, blev nu tydligare och starkare... Det var Brudens stämma... Flerstämmigt och dock likt en stämma tonade Moses och Lammets sång.

När jag så lyssnade, blev jag plötsligt svag, och dock var svagheten min styrka... ty jag hade varit i Herrarnas Herres och Konungars Konungs närhet. Jag var fylld med en outhärlig våg av Ande... att gå ut och förkunna för alla nationer... att tränga framåt i striden till frontlinjens skyttegravar i en förlorad och döende värld.

Folk, Gudsriket är här. Just

Forts. sid. 11

Bibelstudiet:

PETRUS' LIV

AXEL R. OLSSON

Forts. fr. nr. 1

Petrus gjorde många underbara upplevelser efter pingsten och blev använd av Herren på ett underbart sätt vilket Apostlagärningarna förtäljer. I tredje kapitlet får han vara ett medel i Guds hand till att den lame mannen, som satt i den sköna tempelporten blev helbrädd. Nu hade Jerusalem en underbar besökelse-tid. Många kom till tro och antalet av männen var vid pass fem tusen. Petrus och Johannes blev då fängslade över en natt men väckelsen fortsatte och genom apostlarna gjordes många tecken och under bland folket, enl. Apg. 5. Och ännu fler trodde och slöto sig till Herren, hela skaror av både män och kvinnor. Ja, man bar de sjuka ut på gatorna och lade dem på bårar och i sängar för att, när Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla på någon av

Axel R. Olsson

dem. Och jämväl från städerna runt omkring Jerusalem kom folket i skaror och förde med sig sjuka och sådana, som voro plågade av orena andar, och alla blevo botade. Detta kännetecknar apostolisk väckelse att Herren frälser syndare, botar sjuka och gör under och tecken. Apostlarna blev fängslade åter igen men en Herrens ängel öppnade fängelset. Änglavärlden var i rörelse. Det

var en underbar samverkan mellan himmelen och Guds folk på jorden.

På sina vandringar kom Petrus till de heliga, som bodde i Lydda. Där fanns en man, Eneas, som i åtta år varit sängliggande i en sjukdom. Han blev i ett nu helbrädd. I närheten av Lydda låg Joppe och där hade Tabita av-somnat. Petrus blev då eftersänd. När Petrus kom in i rummet där den döda låg föll han på sina knän och bad. Sedan sade han till den döda: "Tabita, stå upp!" Undret skedde, den döda stod upp. Dessa under blevo medverkande till själs frälsning. När Eneas blev botad står det att alla, som bodde i Lydda och Saron och sågo honom, omvände sig till Herren. När Tabita blev upp-väckt heter det att många kommo till tro på Herren, Apg. 9. "O, kom och skänk ditt svaga arv ett apostoliskt tidevarv."

Donald Bergagård och Erik Gunnar Eriksson.

Grammofonskivor

Donald Bergagård och Erik Gunnar Eriksson
sjunger duett:

Hs Gud vare tack och lov
Uti särilaregnets tid

Pris kr 8:—

Dessutom finns följande skivor

Arne Imsen, Donald Bergagård och strängmu-siken sjunger:

CCEP Jag önskar att se Jesus först av allt
Maran Ata — Midnattsropet
Jesus förlöste min själ
Jesus är här

Donald Bergagård sjunger

Hep 145 Mäktiga ting
Jesus min sång
Ett härligt möte
Det gamla evangeliet

Skriv och beställ redan NU. Pris kr 10.—
Midnattsropet Box 6016, Örebro 6.

Efter detta stannade Petrus kvar i Joppe en längre tid men så får Kornelius i Cecarea besök av en Herrens ängel, som uppmanade Kornelius att sända efter Petrus för att han skulle förkunna för dem frälsningens budskap. Nu måste Petrus få sin uppfattning reviderad. Han levde i den trånga uppfattningen att frälsningen endast gällde judafolket. Därför får han, uppe på taket till garvare Simons hus i Joppe, en uppenbarelse. När han sedan kom till Cecarera och predikade föll den Helige Ande på alla dem, som hörde hans tal.

Petrus kom åter i fängelse. Denna gång var det särskilt sträng bevakning. Han fick ligga fastkedjad mellan två krigsmän innanför första och andra vakten och tillika järnporten. Men då Herren vill befria sitt folk hjälper inga hinder. En ängel kom från himmelen in i fängelset och lösgjorde Petrus samt släppte ut honom, Apg. 12. Ja, Petrus hade sannerligen en intressant och underbar levnad efter pingsten. Det var väl att Jesus fick möta honom igen och upprätta honom.

Traditionen förtäljer att Petrus blev korsfäst utanför Rom, på egen begäran med huvudet nedåt, enär han ansåg sig ej värdig att bli korsfäst på samma sätt som Jesus.

EN MÄRKLIG...

Forts. fr. sid. 9

detta Gudsrikets Ande och kraft tog mig i sådan besittning, att jag vet, att det var Konungens uppenbarelse i all hans konungsliga auktoritet. Jag förstod, att Herren ville visa mig, att Guds rike håller på att komma inom synhåll. Detta var uppenbarelsen om Gudsriket, som kommer till människan. Det-

ta rikets ande och kraft grep mig så, att jag kände mig lika den, som blev tagen till tredje himlen. Daniel såg det eviga Konungadömet... En gång till såg jag denna kropp, nu lyftad in i himlen. Då vaknade jag. Visionen upprepades på samma sätt tre gånger. Varje gång fullkomlig i detalj. Från och med detta ögonblick ringer dessa ord i min själ...

HAN KOMMER SNART...

HAN KOMMER SNART!!!

I SKOLEN...

Forts. fr. sid. 12

nåd att få vara med på dessa möten, då Gud verkar mäktigt. Att se hur lokalerna är till sista platsen fyllda och hur ofrälst ungdom störtar in. De lyssnar gripna till budskapet. Väckelsen ÄR här. Gud vill i dag visa sin härlighet genom sina barn. Människor vill se det också i fortsättningen. Och uppleva detta härliga. Om vi tror, skall vi få erfara hans kraft och se hans gärningar mitt ibland oss. Jag har häpnat över, vad Gud den sista tiden gjort här i vårt land. Studerar vi Guds ord skall vi finna, att allt detta och mycket mera har Jesus själv lovat. I Mark. 16:17—18 läser vi: "Och dessa tecken skola åtfölja dem som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga i händerna och om de dricker något dödande gift, så skall det alls icke skada dem. På de sjuka skola de lägga sina händer och de skola då bli friska." Också gärningar av icke vanligt mått. Allt är ju naturligt efter Ordet. Ja, under av icke vanligt slag skall ske i den sista tiden! Frukten visar vems verk det är. HERRENS!

TROR DU...

Forts. fr. sid. 7

bok, som du skall tro på. Och när Gud talar till sitt folk skall inte folket ställa frågor till Gud: när och hur, utan göra som det är sagt: "Så säger Herren". Ty Gud sade, att när fienden kommer över dig som en flod, då skall Herren resa upp ett banér mot fienden. En annan översättning säger att han skall resa upp en stor armé. Guds folk skall vara ett folk, som verkligen tror på Gud. Det är inte säkert att det syns så. Men då Gud gav profeten Hesekiel synen om dalen, som var full av torra ben, då talade han om de sista dagarna. Och Gud sade till profeten: "Se ut över detta, kan dessa benen bli vid liv?" Och profeten tänkte, hur kan dessa ben få liv? De är ju uttorkade allesammans. Men då Gud började att verka på dessa ben med sin Ande, då var det något som började att ske. Då kom ben tillsammans med ben, och de började att resa sig upp så det stod en mäktig armé inför Gud. Halleluja! Det var ett folk, som hade blivit levandegjort genom Guds Helige Ande.

Gud skall resa upp det folket. Trots att många människor har blivit välsignade av Gud, och sett stora väckelser, så skall det likväl bli en sådan dag, säger Gud i sitt ord, som det var där ute i ödemarken. Gud väntade i fyrtio år, men det kom en dag då Gud sade att de skulle gå över och gå vidare. Och de, som inte ville tro dog i ödemarken. Gud måste resa upp ett nytt folk, och detta folk trodde på Gud. De var inte rädda för kämparna utan fortsatte att marschera framåt till det land, Gud hade lovat dem.

Forts. i nästa nummer

”I skolen gå åstad i mitt namn!”

Marianne Lindell

”Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra. Jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig.”

Att Herren får vara en människas lärare, ledsagare, rådgivare och övervakare är det största av allt. Den personliga kontakten med en levande frälsare är LIVET.

Jag har haft förmånen att växa upp i ett troende hem, där jag såg mina föräldrar böja sina knän och bedja till Gud. Vi barn var burna på förbönens armar. Som en tioåring fick jag erfara en underbar frälsning. Det skedde i Frälsningsarmén. Några lyckliga år följde. Men ute i världen är det mycket som lockar en ung människa. Så var det även med mig. Jag drogs utåt genom kamraters inflytande. Från ljuset till mörkret, från min himmelske ledsagare.

Ljusen i världen var falska. Allt var idel tomhet. Jag längtade tillbaka till min Frälsare. ”Övervakaren” Jesus följde mig, fastän jag lämnat honom, halleluja! Gud gav mig åter nåd att söka honom. Frälsningen var min. Guds kallande röst hade nått mitt öra: ”Följ mig helt och fullt”. Det som är svagt utväljer Gud. Jag fick gå åstad ut som ett Herrens vittne i Frälsningsarmén. Det var härliga år. Jag har alltid haft en längtan att få uppleva Gud påtagligt, ja känslomässigt. Många säger: ”Vi får inte leva på känslor”. Men tror vi, skall vi också få känna.

En dag blev jag plötsligt sjuk, vilket ledde till, att jag under

sjukskrivningstiden fick vistas i mitt hem. Just då hade Örebro Fria Församling möten i min hemstad. Mina föräldrar hade förut besökt mötena och de frågade mig, om jag ville följa med på ett möte. Inte var jag särskilt intresserad, förstås. Jag skulle ju gå till Frälsningsarmén i första hand. Men jag gick ändå med dem.

Vad mötte mig där? Jo, något för mig alldeles främmande. Anden var mäktigt utgjuten. För första gången fick jag höra tungotal med uttydning. Sångarna sjöng med inspiration och glädje. Jag kände mig genast hemma. Längtan efter Andedopet föddes i mitt hjärta. Andedop med tungotal. Denna kraft behövdes i striden för själars frälsning.

Jag blev frisk igen. Tack och lov! Åter var jag i tjänst. Längtan efter Gud stegrades. Ljuset över vattendopet hade jag haft länge. Under semestern förra sommaren fick jag nåd att döpa mig. Det skedde utomhus i en liten insjö. Det steget ledde till inre frid. ”Den som tror och bliver döpt skall som gåva undfå den helige Ande.” Löftet var till mig! Jag fortsatte att kämpa troget i tjänsten, där jag stod. Tankarna gick ideligen till upplevelserna under sjukskrivningstiden. Vad ville Gud? Kamp och bön följde. Trots att allt det yttre i min omgivning var gott på den plats jag var stationerad, kände jag, att jag skulle hem ett tag i alla fall. Striden fortsatte. Jag blev tommare och tommare i mitt inre. När det blev som mörkast kom Gud och döpte mig i den helige Ande. Det var

på ett möte. Aldrig hade jag trott att Gud hade så mycket att ge en människa. Att prisa Gud på nya tungor är något stort och man uppbygges själv. När jag slog upp min Bibel, var den som ny. Allt var så levande för mig. Likaså sångerna i min sångbok. Att människor inte mera söker denna underbara kraft!

”I Örebro är det härligt”, hörde jag en del säga, ”skall du inte fara dit?” Nej, av mig själv ville jag inte fara. I så fall skulle Gud leda mig dit. Hela tiden fanns ändå en längtan att få verka för Gud, vilket jag till viss mån också gjorde.

Tillfälligtvis var jag på Frälsningsarmén. Där mötte jag en ung kamrat, som ville tala med mig. Hon ville döpas. Genast gick mina tankar till Örebro. Nu skulle min kamrat ändå till Örebro följande lördag. Tänk, om det var dop då. Nu kommer det härliga. Det *var* dop just då! Guds tydliga ledning. Hon blev härligt döpt, halleluja! Genom denna händelse kom jag i närmare kontakt med Örebro Fria Församling, vilket ledde till, att jag i dag är här.

Det är underbart att Gud än i dag är min ledsagare. Att gå en egen, självvald väg är riskabelt. Det är en nåd, att få vara en Herrens tjänare. Skörden är mycken, men arbetarna få. Människor går förlorade runt omkring oss. Vad kan vi göra? Jo, lägga oss helt i Guds hand och låta honom bruka oss som han vill. Det är Gud, som går fram i dag. För min egen del ser jag det som en

Forts. sid. 11